

დანიელის წიგნი — ოთხმოცდათექვსმეტი

წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენება: უკანასკნელი დღეებისთვის
წინასწარმეტყველური ჩარჩოს გახსნა

Jeff Pippenger

2024-02-29

უილიამ მილერის წინასწარმეტყველური უწყების ჩარჩოს წარმოადგენდა გამაპარტახებელი ორი ძალა — წარმართობა, რომელსაც მოჰყვებოდა პაპიზმი; ხოლო Future for America-ის წინასწარმეტყველური უწყების ჩარჩოს წარმოადგენს გამაპარტახებელი სამი ძალა — წარმართობა, რომელსაც მოჰყვება პაპიზმი, რომელსაც მოჰყვება განდგომილი პროტესტანტიზმი, თუმცა ყოველივე ეს დასასრულს ერთდროულად მოქმედებს. მილერის წინასწარმეტყველური გაგების ერთ-ერთი უმთავრესი გასაღები იყო ის, რომ დანიელის წიგნში „ყოველდღიური“ წარმართობის სიმბოლო იყო, რადგან ამან დაამყარა კავშირი გამაპარტახებელ ორ ძალას შორის, რაც მისი წინასწარმეტყველური გაგების ჩარჩოდ იქცა. Future for America-ის წინასწარმეტყველური გაგების ერთ-ერთი უმთავრესი გასაღებიც ის არის, რომ დანიელის წიგნში „ყოველდღიური“ წარმართობის სიმბოლოა, რადგან წარმართობის ისტორიულმა აღსრულებამ დაადგინა მოვლენათა თანმიმდევრობა დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეათე და ორმოცდამეერთე მუხლებში, რაც Future for America-ის წინასწარმეტყველური გაგების ჩარჩოდ იქცა.

როგორც ყოველთვის ხდება ახალ ნათელთან მიმართებით, 1989 წელს, საბჭოთა კავშირის დაშლისას, გახსნილი ჭეშმარიტების წინსვლას მრავალმა სხვადასხვაგვარმა ხმამ ომი გამოუცხადა. ჭეშმარიტების წინააღმდეგ აღძრული წინააღმდეგობა უცვლელად წარმოშობდა ჭეშმარიტების უფრო მკაფიო გაგებას. დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს მუხლში ნაპოვნი ჭეშმარიტების წინააღმდეგ იმ ადრეულ დავებში, ბიბლიაში მოცემული რამდენიმე წინასწარმეტყველური წესი იქნა აღიარებული არსებით მტკიცებულებად, რათა დაემყარებინა ცოდნის ზრდა, რომელიც მოხდა მაშინ, როდესაც დანიელის წიგნი 1989 წელს გაიხსნა. ამჟამად ჩვენ განვიხილავთ ერთ-ერთ იმ წესთაგანს, რომელსაც ვუწოდებთ „წინასწარმეტყველების სამმაგ გამოყენებას.“

ჩვენ დავიწყეთ ორი სამმაგი გამოყენების განხილვით, რომლებიც ერთ დონეზე ერთი და იგივე ხაზია, მაგრამ სხვა დონეზე ერთმანეთისგან განსხვავდება. რომის პირველმა ორმა გამოვლინებამ (წარმართულმა და პაპურმა) დაადგინა თანამედროვე რომის მესამე გამოვლინება. ბაბილონის პირველმა ორმა გამოვლინებამ (ბაბელმა და ბაბილონმა) დაადგინა თანამედროვე ბაბილონის მესამე გამოვლინება. თანამედროვე რომი არის გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მხეცი, რომელზედაც თანამედროვე ბაბილონი ზის და რომელზედაც იგი მეფობს. ისინი იმდენად განსხვავებულნი არიან ერთმანეთისგან, რამდენადაც განსხვავდება კოვბოი თავისი ცხენისგან, მაგრამ ისინი ასევე ერთმანეთთან სულიერ მრუშობას სჩადიან, ამიტომ იმ დონეზე ისინი ერთი

არიან. არსებობს წინასწარმეტყველების კიდეც ორი სხვა სამმაგი გამოყენება, რომელთაც მსგავსი ურთიერთობა ახასიათებს.

ელიას პირველი ორი გამოცხადება (ელია და იოანე ნათლისმცემელი) ამკვიდრებს უკანასკნელი დღეების მესამე ელიას. ამასთან ერთად, აღთქმის მაცნისათვის გზის გამმზადებელი პირველი ორი მაცნე (იოანე ნათლისმცემელი და უილიამ მილერი) ამკვიდრებს უკანასკნელ დღეებში აღთქმის მაცნისათვის გზის გამმზადებელ მაცნეს. არსებობს სამი მნიშვნელოვანი პუნქტი, რომლებიც უნდა იქნეს შეცნობილი წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენების ამ ორი ხაზის შესახებ.

პირველი საკითხი ის არის, რომ წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენების ორი ხაზის ნამდვილი ისტორიული წარმოდგენილება არსებითად ერთი და იგივე ისტორიული ფიგურები არიან, მაგრამ ამ ორ წარმოდგენაში მათი დანიშნულება მკვეთრად განსხვავებულია. მეორე საკითხი არის იმის გაცნობიერება, თუ რაში მდგომარეობს წინასწარმეტყველების ამ ორი მჭიდროდ დაკავშირებული სამმაგი გამოყენების განსხვავება. განსხვავება ისაა, რომ ელიაჰ წარმოადგენს უკანასკნელ დღეებში გარეგან საქმეს, ხოლო მაცნე, რომელიც ამზადებს გზას აღთქმის მაცნისთვის, წარმოადგენს უკანასკნელ დღეებში შინაგან საქმეს.

მესამე საკითხი, რომელსაც უნდა მივაქციოთ ყურადღება, არის ის, რომ იესო, როგორც ალფა და ომეგა, მესამე ელიას, აგრეთვე გზის გამამზადებელ მესამე მაცნეს, აიგივებს როგორც პირველ, ისე უკანასკნელ ელიას მაცნესთან, და ასევე პირველ და უკანასკნელ მაცნესთან, რომელიც გზას უმზადებს აღთქმის მაცნეს. პირველი ანგელოზის ელიას მაცნე და მესამე ანგელოზის ელიას მაცნე ერთად შეადგენენ ელიას მესამე აღსრულებას, ხოლო გზის გამამზადებელი მაცნე წარმოდგენილია როგორც პირველი და მესამე ანგელოზების მოძრაობათა მაცნე.

წინასწარმეტყველი ელია წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების დაპირისპირების ილუსტრაციას ღმერთის ხალხსა და თანამედროვე რომის სამმაგ გაერთიანებას შორის, ქარმელის მთაზე მომხდარ შეპირისპირებაში.

მთა ქარმელი მდებარეობს ისრაელის ჩრდილოეთ ნაწილში, ხმელთაშუა ზღვის სანაპიროსთან ახლოს. იგი დაახლოებით ჩრდილო-დასავლეთიდან სამხრეთ-აღმოსავლეთის მიმართულებით არის გადაჭიმული და ქმნის თვალსაჩინო ქედს, რომელიც დაახლოებით 39 მილზე (63 კილომეტრზე) ვრცელდება. მეგიდოს ველი, რომელიც ასევე იზრეყელის ველის სახელით არის ცნობილი, მდებარეობს მთა ქარმელის სამხრეთ-აღმოსავლეთით. მთა ქარმელი და მეგიდოს ველი ერთმანეთთან შედარებით ახლოს მდებარეობს. მათ შორის მანძილი, სწორი ხაზით, დაახლოებით 20-იდან 25 მილამდეა (32-იდან 40 კილომეტრამდე). მთა ქარმელის დასავლეთით მდებარეობს ხმელთაშუა ზღვა, ხოლო მეგიდოს ველისა და იზრეყელის ველის აღმოსავლეთით მდებარეობს გალილეის ზღვა, რომელიც ასევე ტიბერიადის ტბის ან ქინერეთის ტბის სახელებით არის ცნობილი.

გამოცხადებაში არმაგედონის ბრძოლა მეგიდოს ველს უკავშირდება, და შთაგონებას არ სურდა, რომ წინასწარმეტყველების შემსწავლელებს ერწმუნათ, თითქოს გამოცხადების

წიგნი თავის უწყებას პირდაპირი, ლიტერალური მნიშვნელობით განსაზღვრავდა; ამიტომ, როდესაც მან არმაგედონი (მეგიდო) არმაგედონად მოიხსენია, გამოიყენა სიტყვა „ჰარ“, რაც ნიშნავს მთას, რათა ცხადი გაეხადა, რომ ეს ბრძოლა იყო იმ საბოლოო ბრძოლის სულიერი სახით წარმოდგენა, რომლისკენაც გველემაპი, მხეცი და ცრუ წინასწარმეტყველი მიჰყავთ წუთისოფელს.

მეგიდოს არმაგედონად იდენტიფიცირებით, იოანემ ნათლად აჩვენა, რომ იგი არ უნდა გაგებულყო როგორც პირდაპირი გეოგრაფიული ადგილი, რადგან მეგიდო ველია და მას მთები არ გააჩნია. მის უშუალო სიახლოვეს მდებარეობს ქარმელის მთა, სადაც მოხდა ელიას დაპირისპირება აქაბთან და იზებელის წინასწარმეტყველებთან; ამგვარად, როგორც მეგიდო, ისე ქარმელის მთაც არმაგედონის საბოლოო ბრძოლის სახეებს წარმოადგენს.

თუ თქვენ დახაზავდით სამკუთხედს იერუსალიმს, ქარმელის მთასა და მეგიდოს ველს შორის, იერუსალიმი განლაგებული იქნებოდა ამ სამკუთხედის სამხრეთ-აღმოსავლეთ კუთხეში, ქარმელის მთა — ჩრდილო-დასავლეთში, ხოლო მეგიდოს ველი — ჩრდილო-აღმოსავლეთში. ის ტერიტორია, რომელიც სიმბოლურად წარმოადგენს არმაგედონის ბრძოლას, ესაზღვრება ორ ზღვას, და ჩრდილოეთის მეფე (თანამედროვე ბაბილონის მეძავი) თავის აღსასრულს პოვებს ზღვებსა და დიდებულ წმინდა მთას შორის. და იმ დროს ადამიანთა გამოცდის ვადა დასრულდება.

მაგრამ აღმოსავლეთიდან და ჩრდილოეთიდან მოსული ამბები შეაშფოთებენ მას; ამიტომ დიდი მძვინვარებით გამოვა, რათა გაანადგუროს და სრულიად მოსპოს მრავალი. და დასცემს თავისი სასახლის კარებს ზღვებს შორის, დიდებულ წმიდა მთაზე; მაგრამ თავის აღსასრულს მიაღწევს და არავინ ეყოლება შემწედ. და იმ ჟამს აღდგება მიქაელი, დიდი მთავარი, რომელიც დგას შენი ხალხის ძეთა დასაცავად; და იქნება გასაჭირის ჟამი, რომლის მსგავსი არ ყოფილა მას შემდეგ, რაც ერი არსებობს, იმ დრომდე; და იმ ჟამს გადარჩება შენი ხალხი, ყოველი, ვინც წიგნში ჩაწერილი აღმოჩნდება. დანიელი 11:44–12:1.

ელიას სამმაგი გამოყენება წარმოადგენს ღვთის ხალხის გარეგან დაპირისპირებას ჩრდილოეთის მეფესთან, რომელიც არის გველემაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგი კავშირის თავი, და რომელსაც მსოფლიო მიჰყავს არმაგედონისაკენ. ელიას სამი მტერი, რომლებიც ამ სამმაგ კავშირს განასახიერებდნენ, იყვნენ ახაბი, რომელიც იყო ჩრდილოეთის ათი ტომის მეფე და წარმოადგენდა გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათ მეფეს, რომლებიც ბაბილონის მეძავთან მრუშობენ და თანხმდებიან, თავიანთი სამეფო მისცენ მეძავს „ერთი საათით“, რაც არის საკვირაო კანონის კრიზისის „ის ჟამი“. ბაბილონის მეძავი წარმოდგენილი იყო იეზუბელით, ხოლო იეზუბელის ბაალის წინასწარმეტყველები და ჭალაკის ქურუმები წარმოადგენენ ცრუ წინასწარმეტყველს.

კვირა დღის კანონის კრიზისი იწყება შეერთებულ შტატებში მალე მისაღები კვირა დღის კანონით და სრულდება მაშინ, როცა მიქაელი აღდგება. როდესაც ის კვირა დღის კანონი ამოქმედდება, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა ღვთის სხვა სამწყსოს ბაბილონიდან გამოიხმობს. დროის მონაკვეთი ბაბილონიდან გამოსვლის

მოწოდებიდან გამოსაცდელი ვადის დახურვამდე არის ბაბილონის მეძავის სამსჯავროს პერიოდი. ეს ასევე არის დროის ის მონაკვეთი, როდესაც სულიწმიდა უზომოდ გადმოიღვრება. ეს არის ის „საათი“, როცა ათი მეფე თანხმდება, რომ თანამმართველობა ჰქონდეთ ტვიროსის მეძავთან, რომელიც აღარ არის დავიწყებული. ეს არის გამოცხადების მეთერთმეტე თავის დიდი „მიწისძვრის“ „საათი“, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი მალა აიწევინ, როგორც დროშა.

და დედამიწის მეფენი, რომელნიც მასთან მრუმობდნენ და განცხრომით ცხოვრობდნენ, იტირებენ მას და მოთქმას აღავლენენ მის გამო, როცა იხილავენ მისი წვის კვამლს, დადგებიან შორს მისი სატანჯველის შიშით და იტყვიან: ვაი, ვაი, დიდო ქალაქო ბაბილონო, ძლიერო ქალაქო! რადგან ერთ საათში მოვიდა შენი სამსჯავრო. გამოცხადება 18:9, 10.

როგორც იოანემ მეგიდო განსაზღვრა როგორც მეგიდოს მთა („har“), რათა ეჩვენებინა სულიერი და არა პირდაპირი ჭეშმარიტება, ასევე ბაბილონისა და ტვიროსის მეძავის სამსჯავრო განსაზღვრულია, როგორც აღსრულებული „საათის“ განმავლობაში და აგრეთვე „დღეში“.

ამისთვის მისი წყლულნი მოვა ერთ დღეს — სიკვდილი, გლოვა და შიმშილი; და იგი სრულიად დაიწვება ცეცხლით, რადგან ძლიერია უფალი ღმერთი, რომელიც განიკითხავს მას. გამოცხადება 18:8.

1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ წინასწარმეტყველური დრო აღარ უნდა იქნეს გამოყენებული წინასწარმეტყველურად, და ამიტომ პაპის ძალაუფლების სამსჯავრო წარმოდგენილია როგორც ერთ „საათში“ მომხდარი, ასევე როგორც ერთ „დღეში.“ მისი სამსჯავროს „საათი“ არის წინასწარმეტყველური პერიოდი შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონის გამოცემიდან მაღლის ვადის დახურვამდე. მნიშვნელოვანია ამ პერიოდის აღნიშვნა უკანასკნელი დღეების ელიას განხილვისას, რადგან ელიას ბრძოლა ქარმელის მთაზე მოსდევს ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხის შინაგან გამოცდას, და როგორც ეკლესიისთვის, ისე მსოფლიოსთვის გამოცდის პერიოდი ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ საწყისებსა და დასასრულებს შეიცავს.

გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ორი ხმა წარმოადგენს ორ განსხვავებულ მოწოდებას ორი ეკლესიის მიმართ. პირველი ეკლესია არის გამოცხადების მეშვიდე თავში მოხსენიებული ას ორმოცდაოთხი ათასი, ხოლო მეორე ეკლესია, რომელიც არის მოწოდებული, არის გამოცხადების მეშვიდე თავში მოხსენიებული დიდი სიმრავლე. ას ორმოცდაოთხი ათასის მიმართ მოწოდება გაიცემა მაშინ, როცა სულიწმიდა ზომიერად იღვრება, ხოლო დიდი სიმრავლის მიმართ მოწოდება გაიცემა მაშინ, როცა სულიწმიდა უაზომოდ იღვრება.

წინასწარმეტყველი ამბობს: „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეცით, რომელსაც ჰქონდა დიდი ხელმწიფება; და დედამიწა განათდა მისი დიდებით. და ძლიერად შეჰღალადა მტკიცე ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა დიდი ბაბილონი და იქცა ეშმაკთა სამკვიდრებლად“ (გამოცხადება 18:1, 2). ეს არის იგივე უწყება, რომელიც მიეცა მეორე ანგელოზის მიერ. ბაბილონი დაეცა, „რადგან ასვა ყველა ერს

მისი სიძვის რისხვის ღვინო“ (გამოცხადება 14:8). რა არის ეს ღვინო? — მისი ცრუ მოძღვრებანი. მან მსოფლიოს მისცა ცრუ შაბათი მეოთხე მცნების შაბათის ნაცვლად და გაიმეორა ის სიცრუე, რომელიც სატანამ პირველად უთხრა ევას ედემში — სულის ბუნებრივი უკვდავება. მრავალი მონათესავე ცდომილებაც მან გაავრცელა შორს და ფართოდ, „ასწავლის რა ადამიანთა მცნებებს მოძღვრებად“ (მათე 15:9).

„როცა იესომ თავისი საზოგადოებრივი მსახურება დაიწყო, მან ტაძარი განწმინდა მისი მკრეხელური შებილწვისაგან. მისი მსახურების უკანასკნელ მოქმედებათა შორის იყო ტაძრის მეორე განწმენდა. ასეა სამყაროს გასაფრთხილებლად აღსასრულის საქმეშიც: ეკლესიებს მიემართება ორი განსხვავებული მოწოდება. მეორე ანგელოზის უწყებაა: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან მან ყველა ერს ასვა თავისი სიძვის რისხვის ღვინო“ (გამოცხადება 14:8). ხოლო მესამე ანგელოზის უწყების ძლიერ ღაღადში ისმის ზეციდან ხმა, რომელიც ამბობს: „გამოდით მისგან, ხალხო ჩემო, რათა არ ეზიაროთ მის ცოდვებს და არ მიიღოთ მისი წყლულები. რადგან მისი ცოდვები ცამდე აღიწია, და ღმერთმა მოიხსენა მისი უსამართლობანი“ (გამოცხადება 18:4, 5).“ Selected Messages, book 2, 118.

ძლევამოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის აღსრულებით, როდესაც ნიუ-იორკის ქალაქის დიდი შენობები ჩამოინგრა 2001 წლის 11 სექტემბერს, ისლამის „აღმოსავლეთის ქარის“ მოსვლასთან ერთად. შემდეგ მან „ძლიერად შესძახა ძლიერი ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი და გახდა ეშმაკთა სამკვიდრებელი.“ ხოლო შემდეგ, მეოთხე მუხლში, სხვა ხმა „ისმის ზეციდან, რომელიც ამბობს: ‘გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო.’“ ეს ორი ხმა არის „ეკლესიებისადმი მიმართული ორი განსხვავებული მოწოდება.“ უკანასკნელ დღეებში ღვთის ორი განსხვავებული ეკლესია განისაზღვრება როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასი და დიდი სიმრავლე.

ას ორმოცდაოთხი ათასის გამოცდის პერიოდი იწყება მესამე ვაიეს ისლამით, რომელსაც ესაია „აღმოსავლეთის ქარის დღედ“ განსაზღვრავს. გამოცდის ეს პერიოდი სრულდება შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონითა და მხეცის ნიშნის იძულებითი განხორციელებით. მხეცი არის ჩრდილოეთის მეფის ყალბი სახე, თანამედროვე ბაბილონის თავი. ბაბილონი არის ღომი დანიელის მეშვიდე თავში, ხოლო იუდადან ურჩი წინასწარმეტყველი, რომელიც წარმოადგენს ლაოდიკიურ ადვენტიზმს, კვდება იმ პერიოდში, რომელიც იწყება ისლამის „ვირით“ (2001 წლის 11 სექტემბერი) და სრულდება „ღომით“ (თანამედროვე ბაბილონი).

დაუმორჩილებელი ლაოდიკიური ადვენტიზმის წინასწარმეტყველის „სამარხად“ წარმოდგენილი დროის პერიოდში უკანასკნელი წვიმა იზომება, რადგან ერთდროულად გამოითქმის გამორჩეული მოწოდება ას ორმოცდაოთხი ათასის ეკლესიისადმი. როდესაც ეს პერიოდი დასრულდება, „დიადი მიწისძვრის“ „ჟამს“, რაც წარმოადგენს კვირადღის კანონს შეერთებულ შტატებში, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმის პერიოდი დგება მხეცის ნიშნის ამოქმედებასთან ერთად, რომელიც ჩრდილოეთის მეფის ნიშანია. იმავე დროს მესამე „ვაი“-ს ისლამი გამოიყენება, რათა თანდათანობით მზარდი სამსჯავრო მოიტანოს განდგომილ სამყაროზე. იმ უწყების

მიერ ქადაგებული ცნობა, რომელსაც ას ორმოცდაოთხი ათასის „დროშა“ აცხადებს ეკლესიისადმი იმ მეორე გამორჩეული მოწოდების დროს, რომელიც მიმართულია „დიდძალი ხალხისადმი“, განსაზღვრავს „ჩრდილოეთის მეფის“ „ნიშანს“ და მესამე „ვაი“-ს ისლამის როლს, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „აღმოსავლეთის ძენი“.

ცნობა, რომელიც დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეოთხე მუხლში პაპის ძალაუფლებას რისხვით აღავსებს, და ცნობა, რომელიც პაპის საბოლოო სისხლისღვრას იწყებს, წარმოდგენილია როგორც „ამბები აღმოსავლეთიდან“ (ისლამი) და „ჩრდილოეთიდან“ (მხეცის ნიშანი). იმ პერიოდში, როგორც წინა პერიოდშიც, „აღმოსავლეთის ქარის“ ისლამი იწყებს განკითხვას შეერთებული შტატების მიმართ, რათა ეს პერიოდი დაიწყოს, ხოლო ეს პერიოდი მთავრდება მაშინ, როდესაც ჩრდილოეთის მეფე თავის დასასრულს მიაღწევს „ზღვებსა და მშვენიერ წმიდა მთას შორის“, მეგიდოს ველსა და ქარმელის მთაზე.

თანამედროვე ბაბილონისთვის განკითხვის პერიოდი, რომელიც მის სასიკვდილო სარეცელს (საფლავს) წარმოადგენს, იწყება აღმოსავლეთის სიმბოლოთი და სრულდება ჩრდილოეთის სიმბოლოთი, ისევე როგორც ურჩი ლაოდიკიელი წინასწარმეტყველის სასიკვდილო სარეცელი დასრულდა ეკლესიებისადმი პირველ გამოკვეთილ მოწოდებაში. საფლავი (სასიკვდილო სარეცელი), რომელშიც ბეთელის ცრუ წინასწარმეტყველიც და იუდას ურჩი წინასწარმეტყველიც არიან დამარხულნი, წარმოდგენილია „ვირისა“ და „ლომის“ შორის.

ელია ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხს წარმოადგენს, რომელიც სამმაგ მტერს დაუპირისპირდა, წარმოდგენილს ახაბით, იზებელითა და იზებლის წინასწარმეტყველებით. იზებელი პაპობრივი ძალაუფლების სიმბოლოა თიატირის მეოთხე ეკლესიაში, ხოლო მისი წინასწარმეტყველები კარმელზე წარმოდგენილნი იყვნენ ბაალის წინასწარმეტყველებითა და აშერას კერპთმსახური მღვდლებით. ბაალი მამაკაცური ღვთაების სიმბოლოა, ხოლო აშერას კერპთმსახური მღვდლები აშთაროთს, ქალური ღვთაებას, წარმოადგენდნენ; ამგვარად, იზებლის ცრუ წინასწარმეტყველები შედგებოდნენ მამაკაცისა და ქალისაგან, რაც ეკლესიისა და სახელმწიფოს იმ შეერთებას წარმოადგენს, რომელიც გამოცხადების წიგნში მხეცის ხატით არის წარმოდგენილი.

ეს არის შეერთებული შტატები, რომელიც პირველად აღმართავს მხეცის ხატებას შეერთებულ შტატებში და ამის შემდეგ — მსოფლიოში, და სწორედ შეერთებული შტატებია სამმაგი კავშირის ცრუწინასწარმეტყველი. აქაბი, ათი ტომის მეფე, წარმოადგენს გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათ მეფეს, ანუ გველეშაპს, ხოლო იზებელი არის მხეცი. ელია დაპირისპირებაში იყო თანამედროვე ბაბილონის სამმაგ კავშირთან, ქარმელის მთაზე, სადაც ბაბილონის მეძავი თავის აღსასრულს პოულობს და არავინ ჰყავს მშველელი. ელიას სამმაგი გამოყენება წარმოადგენს იმ გარეგან დაპირისპირებას, რომელიც ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხის წინააღმდეგ არის მოტანილი, და ელია წარმოადგენს წინასწარმეტყველს, რომელიც უშუალო დაპირისპირებაშია ამ სამ ძალასთან.

ელიას ისტორიის მნიშვნელოვანი ელემენტია „წვიმა“, რომელიც წარმოადგენს უკანასკნელ წვიმას, რომელიც დაპირისპირების ისტორიის განმავლობაში იღვრება. ქარმელის მთაზე დაპირისპირებამდე ელია ნათლად აცხადებდა, რომ წვიმა არ იქნებოდა, გარდა მისი სიტყვისა. ის პერიოდი, რომელიც იეზუბელის სამსჯავროს „საათამდე“ მიდის, არის ის პერიოდი, რომელსაც წარმოადგენს ეკლესიებისთვის მიცემული პირველი გამოკვეთილი „ხმა“. ეს „ხმა“ მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, და იმ პერიოდში „წვიმა“ მხოლოდ „იზომებოდა“; და იმ პერიოდში არსებობდა უკანასკნელი წვიმის ორი ურთიერთმოპირისპირე უწყება, რომლებიც აბაკუმის დავასთან იყო დაკავშირებული. ერთი იყო თამუზზე გლოვის ყალბი უწყება, რომელიც წარმოადგენდა „მშვიდობისა და უსაფრთხოების უწყებას“, ხოლო მეორე იყო ისლამის მესამე ვაიეს ჭეშმარიტი უწყება.

ნამდვილი „უკანასკნელი წვიმის“ უწყება დაფუძნებული იყო მესამე ვაის ისლამის როლზე. ეს უწყება ერთი წყაროდან წარმოიშვა (რომელიც იყო Future for America), და ეს ორი უწყება უპირატესობისთვის იბრძოდა, ვიდრე ისტორიამ არ დაადასტურა ჭეშმარიტი უწყების ნამდვილობა და ასევე არ დაადასტურა „მშვიდობა და უსაფრთხოების“ უწყების უგუნურება ასეთ ჟამს.

„დანიელისა და იოანეს წინასწარმეტყველებანი გასაგები უნდა იყოს. ისინი ერთმანეთს განმარტავენ. ისინი სამყაროს გადასცემენ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც ყველამ უნდა გაიგოს. ეს წინასწარმეტყველებანი წუთისოფელში დამოწმებად უნდა იქცეს. მათი აღსრულებით ამ უკანასკნელ დღეებში, ისინი თავადვე განმარტავენ თავს.“ Kress Collection, 105.

ელიას სამმაგ გამოყენებაში ელიას პირველი აღსრულება დასტურდება მეორე ელიას მიერ, რომელიც იესომ იოანე ნათლისმცემლად განსაზღვრა. ეს ორი მოწმე ერთად ამყარებს მესამე ელიას.

და როცა ისინი მიდიოდნენ, იესომ დაიწყო ხალხთან იოანეს შესახებ თქმა: რისთვის გახვედით უდაბნოში? ქარისგან შერხეული ლერწმის სანახავად? მაგრამ რისთვის გახვედით სანახავად? ნაზი სამოსით შემოსილი კაცის? აჰა, ვინც ნაზ სამოსს ატარებს, მეფეთა სასახლეებში არიან. მაგრამ რისთვის გახვედით სანახავად? წინასწარმეტყველის? დიახ, გეუბნებით თქვენ, და წინასწარმეტყველზე მეტისაც. რადგან ეს არის იგი, ვისზეც დაწერილია: აჰა, მე ვგზავნი ჩემს მაცნეს შენს წინაშე, რომელიც გაგიშვებს შენს გზას შენს წინაშე. ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ქალთაგან შობილთა შორის იოანე ნათლისმცემელზე დიდი არავინ აღმდგარა; მაგრამ ზეცის სასუფეველში უმცირესი მასზე დიდია. და იოანე ნათლისმცემლის დღეებიდან აქამდე ზეცის სასუფეველი ძალადობას განიცდის, და ძალისმხმარნი ძალით იტაცებენ მას. რადგან ყველა წინასწარმეტყველი და რჯული იოანემდე წინასწარმეტყველებდნენ. და თუ გსურთ ამის მიღება, ეს არის ელია, რომელიც უნდა მოსულიყო. ვისაც ყურები აქვს სმენად, ისმინოს. მათე 11:7-15.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„დღეს, ელიასა და იოანე ნათლისმცემლის სულითა და ძალით, ღვთის მიერ დადგენილი მაცნეები მიმართავენ სამსჯავროსთვის განმზადებული ქვეყნის ყურადღებას იმ საზეიმო მოვლენებისაკენ, რომლებიც მალე უნდა აღსრულდეს მადლის დროის დასასრულის ჟამთან და ქრისტე იესოს, როგორც მეფეთა მეფისა და უფალთა უფლის, გამოცხადებასთან დაკავშირებით. მალე ყოველი ადამიანი განისჯება ხორციელ სხეულში ჩადენილი საქმეებისათვის. მოვიდა ღვთის სამსჯავროს ჟამი, და მის ეკლესიაში დედამიწაზე მყოფ წევრებს აკისრიათ საზეიმო პასუხისმგებლობა, გააფრთხილონ ისინი, რომელნიც, ასე ვთქვათ, მარადიული დაღუპვის თვით ზღვარზე დგანან. ყოველი ადამიანისათვის მთელ ფართო ქვეყნიერებაზე, ვინც ყურად იღებს, ცხადად უნდა იქნეს განცხადებული ის პრინციპები, რომლებიც სასწორზე დევს ამ დიდ ბრძოლაში, პრინციპები, რომლებზედაც მთელი კაცობრიობის ხვედრია დამოკიდებული.“

„კაცთა მეთათვის მადლის ჟამის ამ უკანასკნელ საათებში, როცა ყოველი სულის ხვედრი ასე მალე სამუდამოდ უნდა გადაწყდეს, ცისა და მიწის უფალი მოელის, რომ მისმა ეკლესიამ ისე აღდგეს მოქმედებად, როგორც არასოდეს უწინ. ისინი, ვინც ქრისტეში განთავისუფლებულნი გახდნენ ძვირფასი ჭეშმარიტების ცოდნის მეშვეობით, უფალ იესოს მიერ მის რჩეულებად მიიჩნევიან, დედამიწის ზურგზე ყოველ სხვა ხალხზე მეტად შეწყალებულებად; და იგი მათზე ამყარებს იმედს, რომ გამოაცხადონ ქებანი მისი, ვინც სიბნელიდან გამოიხმო ისინი თავის საკვირველ ნათელში. კურთხევანი, რომელნიც ასე უხვად ებოძათ, სხვებსაც უნდა ეუწყოს. ხსნის კეთილი ამბავი უნდა მივიდეს ყოველ ერამდე, ტომამდე, ენამდე და ხალხამდე.“

„ძველი დროის წინასწარმეტყველთა ხილვებში დიდების უფალი წარმოდგენილი იყო, როგორც ის, ვინც განსაკუთრებულ ნათელს ანიჭებს თავის ეკლესიას სიბნელისა და ურწმუნოების იმ დღეებში, რომლებიც წინ უძღვის მის მეორედ მოსვლას. როგორც სიმართლის მზე, იგი უნდა ამოსულიყო თავის ეკლესიაზე, „კურნებით თავის ფრთებში.“ მალაქია 4:2. და ყოველი ჭეშმარიტი მოწაფისაგან უნდა გავრცელებულიყო გავლენა სიცოცხლისათვის, გამბედაობისათვის, შეწევნისათვის და ჭეშმარიტი კურნებისათვის.

„ქრისტეს მოსვლა ამ ქვეყნის ისტორიის უაღრესად ბნელ პერიოდში მოხდება. ნოესა და ლოტის დღეები ასახავს სამყაროს მდგომარეობას კაცის ძის მოსვლამდე უშუალოდ წინ. წმინდა წერილი, ამ დროისკენ მიმართვით, აცხადებს, რომ სატანა იმოქმედებს მთელი ძალით და „ყოველგვარი საცთურით სიმართლის საწინააღმდეგოდ.“ 2 თესალონიკელთა 2:9, 10. მისი მოქმედება აშკარად ვლინდება სწრაფად მზარდი სიბნელით, ამ უკანასკნელი დღეების ურიცხვი ცდომილებებით, ერესებითა და სიცრუეებით. სატანა არა მხოლოდ სამყაროს ამყოფებს ტყვეობაში, არამედ მისი მოტყუებანი საფუარივით აღწევს ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს სახელით აღმსარებელ ეკლესიებშიც. დიდი განდგომილება გადაიზრდება შუადამის მსგავს ღრმა სიბნელედ. ღვთის ხალხისთვის ეს იქნება გამოცდის ღამე, ტირილის ღამე, ჭეშმარიტებისათვის დევნის ღამე. მაგრამ ამ სიბნელის ღამიდან ღვთის ნათელი გამოანათებს.“ წინასწარმეტყველები და მეფენი, 716, 717.